

Magyarab levél_1

Tenger, magyar tenger

Kedves Enver sejk!

A *Magyar Tenger* partján ülök egy kialudt vulkánon, és nézem a szemközti partot. A Magyar Tengernek az a különlegessége, hogy az egyik partjáról átlátni a másikra. A költöző madarak is megpihennek a partján, és innen szállnak el hozzánk, és tovább, Ugandába, ahol az újságírók szerint szintén éltek magyarok. A híres *fekete magyarokat* a Magyar Nemzet egyik munkatársa is látta, mielőtt leszerződött egy balliberális laphoz, ahogy itt mondják jobb körökben: átállt a másik oldalra, mert közelebb került a nemzetközi tőkéhez, finoman fogalmazva, ott jobban fizettek.

A *becsületnél fontosabb a haszon*, tartja a holland közmondás. Sok holland jön Magyarisztánba házat venni, mert mentik az ingóságukat, mielőtt elmossa az országukat a tenger, és magukkal hozzák a bölcsességeiket, hogy az se vesszen kárba.

A vulkánon nem ül rajtam és a porladozó kagylókon kívül senki, még egy dzsinn sem. Szép idő van. A magyarisztániak, akik *papíron európaiak*, tavasznak mondják. A német turisták is így hívják, de ők még nem érkeztek meg. Az ételmaradékokat és a szemetet azok hagyhatták itt, akik a valamelyik múlt rendszer dalait énekelve menetelnek, mert így tiltakoznak a mostani politika ellen. Szerintük régen minden jó volt. De ezzel mi magyarabok is így vagyunk. Mielőtt a törökök rabszíjra fűztek volna, nekünk is jobb volt. Otthon voltunk, és a budai hegyekről néztünk le a délibábos rónaságra.

De hát tudod: az van, ami van. Háttal ülök nyugatnak, és élvezem a jó szelet. Írnék neked a magyarok hitéről, de nem tudom rövidre fogni a dolgot. A magyarisztániak ugyanis annyiféle módon keresik az egy Istent, az istenek, a szellemek, de leginkább a *bálványok kegyeit*, hogy azt lehetetlen lenne mind felsorolni.

Később visszatérek még a bálványokra, és a legnagyobb bálványukra, a *pénzre*, amit *magyar forintnak* hívnak, és a magyar kutyákról is írok majd neked, amiket sokan jobban szeretnek, mint a saját honfitársaikat. A *tányérnyalókról*, akik lehetnek kutyák és emberek egyaránt, egy nyílt levélben fogok írni, mert ez olyan téma, ami mindenkit érint, még a politikusokat is.

A barátodat, a zsidó kádit is érdekelheti a dolog, aki világhírű lett a szerénységével és a jóságával, amióta lefordították magyarra az Ezeregyéjszaka meséit.

Csaponganak a gondolataim. Szóval, inkább valami egyszerűbbel kezdem, és a *fekete levesről* írok bővebben, amit a magyarisztániak nagy becsben tartanak. De nem is a kávé a fontos számukra, hanem azok a minden képzeletet túlszárnyaló *pletykák*, amiket a kávéházaikban terjesztenek. Arról is egy későbbi levelemben fogok írni, hogy mennyire bírom a sokféle mocskot, ami itt mindenkire ráragad, ha bennszülött, azért, ha meg távoli rokon, azért. Röviden csak annyit: már most nem nagyon bírom!

Te, kedves sejk, abban a szerencsés helyzetben vagy, hogy otthon maradhattál. Téged nem hívott a *láthatatlan hang*, ami itt Magyarisztánban – most éppen – egy borzas fejű, púpos kis emberbe bújt bele. Ez a láthatatlan hang egy ugyanolyan gonosz szellem lehet, mint amelyik a gólyakalifa beleiben kuruttyol. Képzelheted, milyen förtelmes szaga van a kis púpos ember szájának.

Kedves Enver sejk! Téged nem kísértettek meg *a sötétség országának dzsinnjei*, kis és közepes ördögei. Te otthon maradtál, és ha úri jókedved úgy tartja, dominózol egy falásával, vagy átadod magad az örömszerzésnek három kelet-európai lány társaságában, akik lenge ruházatban lehevernek melléd a varázsszőnyegre, és a nyelvünket is jól beszélik, mert korábban *Dubaiban* dolgoztak. Te nem jöttél ide, hogy kívülről nézd ezt a fárasztó *színjátékot*, amit itt demokráciának hívnak.

Üdvözlettel:

Musztafa

*Irodalmi Jelen, 2015. | <https://www.irodalmijelen.hu/2015-aug-14-0939/serdian-miklos-gyorgy-magyarab-levelek> | 2022. február 13.